

Drie Maal Wraak

Drie Maal Wraak

Patrick De Telder

Schrijver: Patrick De Telder
Coverontwerp: Patrick De Telder
ISBN: 9789464921434

© Patrick De Telder

Nota van de schrijver: "Elke gelijkenis met bestaande
personen of gebeurtenissen berust op louter toeval"

Dit boek is een vervolg op "De Bloesem"

HOOFDSTUK 1

John Mc Cormak reed door de donkere nacht, met een glimlach op zijn gezicht. Zalig vermoeid door die luxe prostituee die zijn meest extreme verlangens had vervuld. Na een laatste glas champagne had hij afscheid genomen met een stevige tik op haar billen. Nu reed hij terug naar zijn kantoor op de bovenste verdieping van de bedrijventoren van de Wave Oil Petroleum company waarvan hij Vice President was. Hij was hier naartoe gepromoveerd als straf voor een fout, die hem elke kans om eindelijk president van de W.O.P.C te worden, had ontnomen. Het bedrijf had niets anders gekund dan die forse som uit te betalen aan de weduwe van die onfortuinlijke Maurice. De man had een dodelijke val gemaakt van het platform van de boortoren waar hij aan het werk was. Na een lang gesprek met Alexandra, waarmee hij na zijn scheiding, nu 8 jaar geleden, getrouwd was, hadden ze beslist om er hier in België het beste van te maken. Financieel konden ze zich bijna alles veroorloven vermits ze naast zijn riantte wedde, eveneens konden genieten van alle voordelen die het bedrijf zijn topmanagers aanbood. Ze hadden een grote villa gehuurd in het voorname deel aan de rand van Antwerpen. In feite was hij uiterst tevreden over zijn huidig leven. Alexandra was ruimdenkend en wist dat hij nooit monogaam zou zijn en sloot regelmatig de ogen. Ook zij was geen onbeschreven blad en was niet vies van een one night stand. Na een ruime bocht in de sluipteg die hij bewust had genomen, zag hij een witte politiecombi met blauw zwaailicht. Hij dacht: "Verdomme flikken, hopelijk zal dat laatste glas mij mijn rijbewijs niet kosten!" Hij minderde vaart toen de politieagent hem met een rode

toorts teken gaf te stoppen aan de zijkant van de weg. Met de vinger drukte hij op de knop in het portier om het raam te laten zakken. De politieman met mondmasker met het politielogo op de zijkant, tikte tegen de pet en stelde zich voor als scheepvaartpolitie. Beleefd vroeg hij de motor van de wagen af te zetten en hem de boorddocumenten te overhandigen. John wist dat je tegen de politie nooit hoogdravend of agressief moest zijn. Hij opende het deurtje op het dashboard en overhandigde stilzwijgend het gevraagde. De agent zei na inspectie: “Dit lijkt allemaal in orde, heeft u gedronken?” “Niet veel, een glas of twee.” “U zal toch even moeten blazen.” Hij knikte en bekeek de zware handen van de agent terwijl deze een pijpje uit zijn verpakking haalde en bevestigde op de tester. “Goed doorblazen tot ik stop zeg.” John nam de tester in de hand, plaatste zijn lippen over het pijpje en begon te blazen. In plaats van een verlossend piepje te horen, voelde hij plots een prik in de nek. Hij liet de tester los die op zijn schoot viel. Hij wou roepen: “Auw, wat doet u nu?” Maar er kwam geen woord uit zijn mond en hij kon geen enkele beweging meer maken. Geschrokken, maar volledig bij bewustzijn hoorde en voelde hij alles. Het portier werd ruw opengetrokken, de gehandschoende hand van de agent klikte zijn veiligheidsgordel los en sleurde hem uit de wagen, waardoor hij pijnlijk met de zijkant van het gezicht op het asfalt terecht kwam. Hij wou zich verzetten, roepen, zich verdedigen, maar kon niks van dit alles. Hij realiseerde zich dat hij waarschijnlijk een sterk verdovend middel had gekregen, waardoor hij gedegradeerd was tot een lappenpop. De agent moest over een buitengewone kracht beschikken, want John werd als een pluimpje over het asfalt gesleurd tot aan de combi en er ruw in getrokken. Hij voelde overal pijn en vroeg zich af wat er gebeurde. De

agent keerde terug naar de wagen van John, haalde de sleutels uit het contact en sloot de wagen af. Toen de agent instapte zei hij: “Hopelijk zal je meewerken en is je vrouwtje bereid veel geld te betalen om deze kidnapping tot een goed einde te brengen!” “Oei ik ben het slachtoffer van een ontvoering” dacht John terwijl hij in een onnatuurlijke houding op de harde vloer van de combi elke oneffenheid van de weg ervoer. Na een hele tijd, die John oneindig leek, stopte de combi voor een grote loods. De valse agent maakte de poort open, stak de lichten aan en reed de combi naar binnen. Hij stapte opnieuw uit en liet John bang achter. Even later gleed de deur van de combi open en John zag een grote man met een volledig wit Tyvek pak met een wit mondmasker. Het duurde tot de man iets zei, voor hij zich realiseerde dat de valse agent en de witte man één en dezelfde waren. Hij werd ruw uit de combi getrokken met opnieuw een helse pijn bij het neerkomen. Nog steeds kon hij zich niet bewegen. Met verbazing zag hij de witte man rustig alle stickers van de combi halen, het blauwe licht vervangen door een oranje en eveneens de nummerplaten, die waarschijnlijk gestolen waren van een ander witte camionnette van hetzelfde type, ervan afhaken. De witte man plaatste er echter geen nieuwe op. John had gehoopt de echte nummerplaat te zien en te onthouden voor het geval hij zou kunnen vluchten of hij vrij zou komen na het betalen van het losgeld. Rustig zei de man: “Nee vriend, mijn echte nummerplaten noch mijn gezicht krijg je te zien. Mocht dit wel gebeuren zou ik niks anders kunnen dan u uit de weg te ruimen.” John voelde dat hij met een professional te maken had. Opnieuw werd hij over de ruwe betonnen vloer gesleurd naar een achterliggend vertrek. Hier zag hij kettingen op de vloer liggen voor een groot wit opgehangen laken. Deze kettingen bleken met speciale zware bouten

vastgemaakt aan de vloer. Zonder dat hij ook maar enig weerwerk kon geven werden zijn benen gespreid en de voeten aan de kettingen met handboeien vastgemaakt. De witte man liet hem achter en ging aan een schakelaar staan waarmee hij een winch liet zakken waaraan een staaf zat met aan de uiteinden eveneens handboeien. Deze winch zakte recht boven de liggende man tot hij de borst raakte. De handboeien werden aan de polsen vastgemaakt waarna de winch werd opgetrokken tot hij rechtop stond. De man nam een vlijmscherp mes en stapte op John af. Alhoewel hij vermoedde dat hij niet voor zijn leven moest vrezen, gierde de angst door hem heen. Met krachtige halen sneed de man alle kledij weg tot John naakt in de boeien hing. Hier en daar had het mes lichte kwetsuren achtergelaten, waardoor overal wat bloed van het lichaam droop. Op het lichaam waren er ook sporen van de ruwe manier waarop John was vervoerd. De ontvoerder ging achter een gsm op statief staan en startte de opname. Nadat hij ook de zoom had gebruikt, stopte hij de opname, haalde de gsm van de staander en verbond deze met een pc die op een tafel in de hoek stond. De video werd gekopieerd naar de pc waarna hij de opname met een speciaal programma van tekst voorzag. Hierin deelde hij mee dat John Mc Cormak ontvoerd was en dat er een losgeld van 1 miljoen Us dollar in Bitcoin zou moeten overgemaakt worden op zijn Bitcoinrekening. Hij was overtuigd dat het onmogelijk was voor de politie om via die rekening achter de identiteit van de ontvoerder te komen. Hij schreef ook dat de familie van John een deadline had van 7 dagen. Er kon geen sprake zijn van enige vorm van uitstel. Na 3 dagen diende in de krant een rouwbericht geplaatst te worden op naam van “Albert Einstein”. Dit om het akkoord tot betalen te bevestigen. Gebeurde dit niet dan zou John onherroepelijk om het leven

gebracht worden. Na een laatste controle of alles correct was, gebruikte hij een ander programma om de metadata van de video te verwijderen zodat het onmogelijk zou zijn voor de speurders om uit te vissen waar en door wie die video gemaakt was. Eens hij hiermee klaar was haalde hij omzichtig een nieuwe USB-stick uit zijn verpakking en sloot die met zijn gehandschoende hand aan op de pc waarna de video werd gekopieerd. Nog diezelfde nacht werd de USB-stick samen met de autosleutels van John door een man op een step, volledig in het zwart met een mondmasker, in de brievenbus van Alexandra gedropt, waarna hij als het ware in het niks verdween.

HOOFDSTUK 2

Ondanks het dreigende onweer onder hen, werd de daling naar Zaventem perfect volgens het boekje ingezet. Het was pas toen ze door de wolken heen daalden dat de gezagvoerder als tegen zichzelf zei: “Ok zet je schrap, hier gaan we!” Het toestel danste heen en weer en de piloten hadden de handen vol. Minako en Tom hadden al zo vaak gevlogen en iets dergelijks meegemaakt, dat ze rustig de uiteindelijke landing afwachtten. Het was pas als ze al vrij laag waren dat het toestel plots in een luchtzak terecht kwam en een paar meter viel, dat er angst gevoeld werd. Minako klemde haar hand rond zijn arm en keek hem met grote ogen vragend aan. Ook hij was geschrokken en legde zijn andere hand geruststellend op de hare. Ze keken elkaar diep in de ogen en lazen er hun wederzijdse gevoelens. Toen het vliegtuig na een laatste correctie van de piloot, onzacht het tarmac raakte, haalde de rede de bovenhand op de schrik. Zoals zo vaak duurde het taxiën te lang naar hun zin en het was pas toen ze via de slurf de hall binnenstapten, dat ze opgelucht ademhaalden. “Wat was me dat, even dacht ik dat ons laatste uur geslagen was!” Minako had haar oosterse kalmte herwonnen, stak haar arm onder zijn biceps en trok er zich stilzwijgend tegen aan. Alhoewel ze als een van de eersten het toestel hadden kunnen verlaten, werden ze al snel voorbijgestoken door andere passagiers die liepen alsof het om een snelheidswedstrijd ging. Geamuseerd keek zij hen na en dacht: “Zinloos om je te haasten, seffens moet je nog lang wachten op je bagage.” Maar ze hield wijselijk haar mond. In de buurt van de band ging Tom 2 karretjes halen zodat ze

hun bagage hierop zouden kunnen verdelen. Toen hij hiermee klaar was zei hij: “Seffens wordt het misschien moeilijk om op een correcte manier afscheid te nemen, partner!” Hierbij doelend op hun recent geërfde Sake bedrijf. Ze keek hem aan en plots WIST ze dat hij niet sliep toen ze hem in de duisternis van de nacht en in volle vlucht bekend had dat ze nog steeds dolverliefd op hem was, WIST ze dat hij hun eerdere relatie had afgesloten en WIST ze dat hij gekozen had voor Veerle waarmee hij nu getrouwd was en die een kind van hem verwachtte. Dit kind zou een halfbroer of halfzus worden van haar eigen zoon Kyotaro. Waarschijnlijk zou die hen in aanwezigheid van zijn officiële papa Takumi in de aankomsthal opwachten. Hij nam haar in zijn armen en kuste haar teder op de wang. In tegenstelling tot anders sloeg ze haar armen om hem heen en drukte zich stilzwijgend tegen hem aan alsof ze hiermee definitief afscheid van hem nam. Dit intiem moment werd brutaal onderbroken door een gepiep en de start van de band die aangaf dat de koffers er aankwamen. Zodra ze alles hadden, duwden ze hun bagagekarretjes voorbij de douaniers die hen verveeld aankeken en ongemoeid lieten gaan. Eens ze voorbij de laatste deur waren hoorden ze de stem van Jo, zijn neef, die hen verwelkomde. Niet alleen Takumi met Kyotaro op de arm en hun chauffeur waren er, maar ook naast Jo, zus Pat en schoonbroer Paul, een zichtbaar gelukkige rondbuikige Veerle. Na een berg kussen en schouderklopjes werden de karretjes door de chauffeur en Jo naar buiten geduwd en de koffers in de limousine en de Vito geladen. Na een laatste groet stapten ze in en vertrok iedereen naar huis. In de Vito moest Tom alles tot in detail vertellen en uitleggen waarom Hiro al zijn aandelen had geschonken aan Minako en Tom. “Hoe erg moet het zijn als je beseft dat de dementie er

aankomt!” zei Veerle. Even werd het stil in de wagen, maar kort daarop verbrak Jo de stilte met een leuk nieuwtje over Luigi in het restaurant van de Bloesem. In de limousine die rechtstreeks naar de ambassade van Japan reed, zat Minako met Kyotaro op haar schoot, naast een star voor zich uitkijkende Takumi. Ze voelde dat er iets was dat niet kon besproken worden in aanwezigheid van de chauffeur en hield diplomatisch haar mond. Nadat alles uitgeladen, opgeruimd en Kyotaro te slapen was gelegd, waren ze samen in de grote zetel neergeploft. Recht op de man af vroeg ze: “Is er iets? Is er iets gebeurd? Je bent zo stil?” “Ik weet dat je zoveel last hebt van de pil en heb je een cadeau willen doen, daarom heb ik mij laten opereren en mijn zaadleiters laten doorknippen zodat je nooit meer de pil zal moeten slikken.” Ze schrok van zijn woorden en beseftte dat hij hierdoor beslist had om geen kinderen meer toe te voegen aan hun gezin. Ook het feit dat er hieromtrent besloten was zonder haar om haar mening te vragen maakte haar woedend en ze liet dat ook blijken. Takumi had nors gezegd: “We hebben een prachtige zoon en ik wil geen extra kinderen meer, punt.” Dit laatste woord was met nadruk uitgesproken, alsof hiermee de zaak gesloten was. Boos en tezelfdertijd verdrietig ging ze slapen en pas laat voelde ze haar echtgenoot in bed kruipen omgeven van een walm whisky. Gelukkig had ze Kyotaro nog om haar leven draaglijk te maken. Door haar opleiding als geisha die haar geleerd had om alle situaties te aanvaarden en onderdanig te zijn, nam ze uiteindelijk de beslissing om als goede echtgenote haar plicht te doen. Hierna viel ze zacht wenend in slaap.

HOOFDSTUK 3

Zodra de Vito door de mannen leeggehaald was, had Tom samen met Veerle zijn koffer geledigd, terwijl de rest een drankje en een hapje ging klaar maken om zijn terugkeer te vieren. Paul vroeg, nadat hij iedereen een glas had aangereikt: “Dit wordt niet evident om de Sake firma vanop afstand te leiden!” “Het dagelijks bestuur is nu in feite al een hele tijd in de handen van Akira, de bekwame secretaris van Hiro en ik zal met Minako bespreken om, als Hiro er niet meer is, hem de positie van CEO aan te bieden. Hij is al zo lang in dienst en hij heeft ook de evolutie en succes van de nieuwe Sake meegemaakt, zodat hij waarschijnlijk al lang hoopt dit te mogen worden. Hij is een competent man die de traditionele waarden hoog in het vaandel draagt.” “Dat lijkt mij echt een goed idee!” zei Veerle. “Ik heb ook goed nieuws!” vervolgde Paul. “Terwijl je weg was ben ik op een laatste controle geweest in het ziekenhuis en ik mag terug aan de slag!” “Dat is pas goed nieuws, wanneer begin je” vroeg Tom. “Volgende maandag” was het blije antwoord. “Het zal hier toch leeg zijn zonder jou na al die tijd!” zei Jo, alluderend op de schotwonde die Paul had opgelopen tijdens het drama met Yves!” “Ja, dat is een vreselijke periode geweest, maar die wil ik nu achter mij laten en terug met mijn vrienden op de gerechtelijke aan de slag gaan!” Pat zei terwijl ze Tom diep in de ogen keek: “Wat zou je ervan denken om de ruimtes boven de stallen die toch leeg staan om te bouwen tot kamers voor Bed and Breakfast?” “Lap, ik ben nog maar pas klaar met de manege, de kamerverhuur en het restaurant en heb zopas de helft van een Sakebedrijf toegestopt gekregen en nu wil je

me al opnieuw aan de slag zetten!” zei Tom gemaakt klagerig. Maar hij vervolgde met een fijn glimlachje: “In feite is het een goed idee, ik ga nog eens voor een paar dagen op reis moeten gaan als iedereen ondertussen met goede ideeën afkomt!” “Geen sprake van!” zei Veerle gemaakt boos. “Nu je papa gaat worden moet jij de perfecte echtgenoot zijn die zijn vrouwtje op alle manieren verwent, kom drink je glas leeg en toon me eens wat een perfecte echtgenoot kan doen voor zijn liefste vrouwtje, nu mijn buikje nog niet te dik is!” “Ok” zei hij terwijl hij zijn schouders liet hangen, zijn glas leegdronk en met een knipoog naar de rest haar plots probeerde vast te grijpen, maar schaterlachend ontweek ze hem en liep snel naar hun kamer. Hij was haar achternagelopen en toen ze de kamer binnen waren draaide ze zich bruusk om en hij vloog in haar geopende armen. Hierdoor vielen ze samen op bed, maar voor haar schouders het dekbed raakten was zijn mond al op de hare. In de living zei Paul: “Zou ik ook niet een paar dagen op reis gaan?” Pat keek hem ondeugend aan: “Daarvoor moet je niet op reis gaan hoor!” Ze trok hem recht uit de zetel en zei uitnodigend “Kom je?” Toen ze de living verlieten hoorden ze Jo nog zuchtend zeggen: “Ok, ik zal dan maar alleen een beetje op mijn blokfluit gaan spelen!”

De volgende ochtend was Paul al vroeg en enthousiast vertrokken naar zijn werk waar hij hartelijk werd ontvangen. “Is er hier soms nog iets te doen?” vroeg hij lachend. “Wees gerust, hier zal er altijd werk zijn!” was het antwoord terwijl er een dossier voor hem op de tafel werd gegooid. Ook Veerle en Jo waren vroeg vertrokken, zij omdat ze moest opereren en hij omdat hij les had. Dus bleven Pat en Tom wat langer kletsen aan de ontbijttafel over de mogelijke uitbreiding van de bloesem. “De

komende maanden zullen weer druk zijn” zei Tom. Veerle haar buikje was gestaag in volume toegenomen en liep op wolkjes. Die avond kwam Paul laat, gestrest, thuis van zijn werk. Iedereen zat nog rustig na te genieten aan tafel. Nog voor Pat iets kon vragen zei hij: “Je zal nooit geloven wie er ontvoerd is!” John Mc Cormak!” “Is dat niet die Vice President van de Firma waar Maurice is verongelukt?” vroeg Tom. “Inderdaad die woont en werkt nu blijkbaar in België en omdat hij ontvoerd is in de buurt van Antwerpen heb ik die zaak toegewezen gekregen. “Jij, Pat, en hij wees naar haar, en John Mc Cormak hebben elkaar na de dood van Maurice toch ontmoet? Je vertelde mij dat zijn firma wegens het gebrekkig onderhoud op die boortoren, een reuze schadevergoeding heeft moeten betalen. Dankzij dat geld konden jij en Tom “De Bloesem” toch oprichten?” “Is er losgeld gevraagd en hoeveel?” wou Pat weten. “Ik mag daar verder niks over kwijt, dat weet je hé schat.” Ze zag dat hij er mee bezig was en ging dus niet verder met vragen. Ze zei: “Die firma is rijk genoeg en zal wel betalen!”

Er waren ondertussen al 3 dagen voorbij en John hing nog steeds in zijn boeien. Het verdovend middel was uitgewerkt en zijn mond was met een brede plakband dicht gekleefd. Af en toe was er hem een drinkfles aan de mond gezet, maar verder had hij niks gekregen, waarna een nieuwe plakband over zijn mond werd geplakt. Hij had gesmeekt om losgemaakt te worden en zei dat hij naar het toilet moest. Hierop was niet gereageerd en hij had tot zijn grote schaamte zichzelf bevuild. Enkel tegen de avond werd de winch neergelaten zodat hij neerzeeg op de vloer te midden van zijn eigen uitwerpselen. Hij kon moeilijk slapen van de honger, de stank en de koude vloer waar hij nog steeds naakt op lag. Uren had hij zich afgevraagd of zijn vrouw, of

de firma, de politie zou inschakelen. Hij was overtuigd dat de WOPC wel zou helpen met de betaling van het losgeld en dat sterkte hem in de overtuiging dat alles ooit wel goed zou komen. De ontvoerder kwam met een krant in de hand binnen en zette de winch weer aan zodat John weer recht kwam. Nadat hij met een knik had beloofd niet om hulp te roepen was de kleefstrip van zijn mond weggehaald. Hij smeekte opnieuw om losgemaakt te worden en beloofde niks te vertellen als hij maar zou vrijkomen. De honger was na 3 dagen, vreemd genoeg, minder geworden en opnieuw kreeg hij een drinkfles. Deze keer was ze met cola gevuld en dat smaakte hem nog beter dan de beste wijn of champagne, die hij ooit had geproefd. Hierna ging de man in het wit aan zijn bureautje zitten en sloeg de krant open op zoek naar de overlijdensberichten. Tweemaal overliep hij alle berichten en stelde vast dat noch de vrouw van John, noch zijn bazen, de moeite hadden genomen om een overlijdensbericht te plaatsen. Dit betekende dat ze niet akkoord gingen met het betalen van het losgeld. Hij zei op lijzige toon: “Het spijt me John, uw vrouw noch uw bazen gaan akkoord, en zonder betaling binnen de 4 volgende dagen is het voor jou hier gedaan.” Nu werd John echt bang, vooral toen de ontvoerder zei: “Misschien moeten we hen overtuigen dat het hier menens is. Ik zal een nieuwe opname maken waarin je hen misschien kan overtuigen om te betalen!” John was direct akkoord. Eerst dacht hij: “Ik kan misschien iets over de overvaller zeggen” maar beseftte dat hij niks over die man wist, ook niet of hij alleen handelde of hij nog ander medeplichtigen had. Ook het feit dat het een opname was die nog gecontroleerd en aangepast kon worden deed hem beslissen om enkel om hulp en betaling van het losgeld te smeken. De ontvoerder plaatste de gsm opnieuw in de staander en startte de opname. Hij

kwam rustig met de rug naar de camera tot bij John en had een metalen honkbalknuppel losjes in de gehandschoende hand. Hiermee tikte hij de buik van John aan, als om hem teken te geven dat hij kon beginnen. John begon als een waterval te praten, hij legde uit dat hij door professionelen was ontvoerd en dat het hun menens was. Als het geld niet binnen de vier dagen overgemaakt was zou hij terechtgesteld worden. Hij eindigde zijn boodschap al wenend waarbij hij zijn vrouw en zijn bazen opriep om toch te betalen. Eens hij uitgepraat en vuil in de boeien hing voelde hij dat de opname nog niet gedaan was. Hij keek naar de ontvoerder en zag deze tweemaal zwijgend knikken, alsof deze wou zeggen: “Goed gedaan jongen!” waarna hij de schouders hief en het hoofd schuin bracht als was het om te zeggen: “Spijtig!” De man in het wit ging rustig naast John staan zodat de camera zowel hem als John goed in beeld bracht. Hij plaatste de honkbalknuppel even tegen het scheenbeen van John die in volle paniek: “Neeeee!” begon te roepen. Met een krachtige zwaai liet hij de knuppel het onderbeen van John versplinteren. Het geluid van het brekende bot werd overstemd door de schreeuw die John uitstootte. Rustig alsof er niks speciaals gebeurd was kwam de man nu achterwaarts naar de gsm, er wel voor zorgend dat zijn gezicht niet in beeld kwam en zette de opname stil. Opnieuw controleerde de man de opname en voorzag hem van volgende tekst: “De pijn die John moet ondergaan is UW schuld, laatste kans. Zonder het gevraagde overlijdensbericht in de editie van de krant van morgen zal er geen contact meer zijn tussen u en ons en hebt U de dood van John op JULLIE GEWETEN! De opname werd opnieuw behandeld zodat geen enkele informaticus zou kunnen vinden waar en door wie die opname werd gemaakt. De usb stick werd in een

maagdelijk plastic zakje gestoken met hierbij een kaartje met de getypte tekst “Voor de politie, dringend.” Even later werd die in de brievenbus van de pastoor van een naburig dorp gedropt, waarna de sportief geklede man met mondmasker ongezien verdween. De step werd enkele kilometer verder op een verlaten plaats overgeladen in een witte camionette.

Nog geen uur later belde iemand van de politie naar de recherche en vroeg naar de afdeling die bezig was met een ontvoering. Hij meldde dat de pastoor van Looi, een klein dorpje in Limburg, een usb stick in zijn brievenbus had gevonden met de vraag deze door te spelen aan de politie. Gelukkig was de pastoor zo verstandig geweest om het zakje niet open te maken en was dit opgehaald door een van de dienstdoende agenten, die zichzelf opeens belangrijk vond. Dit omdat hij nu in plaats van op een niet druk bereden straat te wachten op een mogelijke snelheidsovertreder, hij nu iets spannends mocht beleven. De agent had uit voorzorg handschoenen aangetrokken en het zakje in een meegebrachte nieuwe bruine grote papieren enveloppe laten glijden. Op kantoor had de commissaris na alle veiligheidsvoorzieningen in acht genomen te hebben en de usb stick door een inderhaast bij geroepen IT-specialist te hebben laten controleren, de inhoud bekeken en direct hulp gezocht bij zijn rechtstreekse overste, die nu contact had met iemand van de dienst van Paul. De agent had opdracht gekregen om deze usb stick zo snel mogelijk naar de gerechtelijke te brengen en was blij dat hij met blauw zwaailicht en met loeiende sirene naar de gerechtelijke mocht vliegen. Het hele team werd opgetrommeld en samen bekeken ze de inhoud van de usb stick. Na de ijselijke schreeuw van John stopte de opname en was het heel even stil in de vergaderzaal. Er werd gebeld met

Alexandra en er werd haar verteld over de opname. Ze zei: “Ik kom direct” en haakte in voor Paul haar kon tegenhouden. Even was er overleg of ze haar de volledige opname zouden laten zien. Ze besloten om dit toch maar te doen. Later stormde ze het gebouw binnen waar de receptionist haar even liet wachten tot een van zijn collega’s haar zou komen halen om haar naar de vergaderzaal te begeleiden. In tranen bekeek ze de volledige opname en zei beschuldigend: “Jullie hebben mij overtuigd om dat overlijdensbericht niet te plaatsen en niet akkoord te gaan met het betalen van het losgeld, en dankzij mijn foute beslissing om jullie raad op te volgen, is DIT gebeurd!” Met een vinger wees ze in de richting van het grote scherm aan de muur. “Hebben jullie gezien hoe mijn man daar hangt, vuil en bebloed en hebben jullie ook gezien hoe hij door jullie schuld gefolterd is?” Paul zei: “Er bestaat een handleiding die we moeten volgen in geval van...” “ZWIJG!” schreeuwde ze hem onderbrekend. “We gaan NU dat overlijdensbericht in de krant laten zetten en zo vermijden dat John nog meer moet afzien. Ik heb al contact gehad met het W.O.P.C. en ze zijn uiteraard akkoord om het losgeld te betalen, ik ben stom geweest naar jullie te luisteren.” De collega van Paul probeerde haar op zijn beurt te overtuigen en te kalmeren, maar niets hielp. “Neem nu contact op met de krant en geef opdracht dit overlijdensbericht te plaatsen!” riep ze. Een van de collega’s keek vragend naar Paul en hij knikte stilzwijgend. Op zijn laptop zocht hij het nummer op en nam contact met de krant waar hij eindelijk werd doorverbonden met de juiste afdeling. De man noteerde het overlijdensbericht en vroeg, toen hij de naam van de overledene hoorde, of het hier over een misplaatste grap ging. Paul nam de telefoon over en stelde zich voor en zei dat het hier over een

levensbedreigende zaak ging en eiste dat het bericht zoals gevraagd zou geplaatst worden. “Ok, ok, uw bericht zal in de editie van overmorgen geplaatst worden” zei de man sussend met een zucht, als was het dat hij dacht kom man, maak je niet dik. “Wat zegt u, in de editie van overmorgen?” zei Paul die moeite had om zijn kalmte te bewaren. “Ah ja, de editie van morgen zijn ze al aan het drukken en er kan nu niks meer aan gewijzigd worden!” “Maar dat moet!” “Sorry onmogelijk! Moet ik dan het overlijdensbericht niet plaatsen?” vroeg de man. “Plaats dat verdomde bericht!” schreeuwde Alexandra. De krantenman moest het gehoord hebben want hij zei kort: “Ok zal gebeuren, waar moet ik de factuur naartoe sturen?” Paul gaf het adres van de gerechtelijke door en nam afscheid. Alexandra was ondertussen wat gekalmeerd en vroeg: “En wat nu???” “Het enige wat we nu kunnen doen is zo spoedig mogelijk een persconferentie organiseren. In feite is dat tegen onze principes, maar we mogen geen verdere risico’s nemen in deze zaak. Twee uur later zat de verzamelde pers in de grote vergaderzaal van de gerechtelijke. Achter de tafel zat een gespannen Paul en Alexandra met gezwollen ogen van het wenen. Eerst gaf hij een overzicht van wat er gebeurd was en de eisen van de ontvoerders. Hij bevestigde dat de betrokken partijen akkoord gingen tot het betalen van het losgeld en dat het gevraagde overlijdensbericht maar pas in de editie van overmorgen geplaatst kon worden. Tot zijn spijt was het onmogelijk om dit in de editie van morgen te plaatsen, vermits die al gedrukt was. Hij gaf vervolgens het woord aan Alexandra die alles nogmaals bevestigde en haar man wenend sterkte toewenste. Nadien hernam Paul het woord en zei terwijl hij recht in de camera keek: “U ziet, we gaan in op al uw voorstellen, op onze beurt eisen we een nieuwe

opname, waarop te zien is dat de echtgenoot op menswaardige manier verzorgd wordt en nog steeds in leven is. Zodra we die opname gekregen hebben schrijven we direct het bedrag over.” Hierna richtte hij zich tot alle aanwezigen en vroeg hen met aandrang deze persconferentie zowel in het avond- als het laatavond nieuws te laten verschijnen. Hij zei dat er verder geen vragen zouden kunnen beantwoord worden, stond recht en verliet samen met Alexandra de zaal. In de kleine zaal zaten nu alle rechercheurs rond Alexandra. “Waarom vroeg je om een extra opname? Zijn we in de positie om op onze beurt eisen te stellen?” vroeg ze. “Ik deed dit om er voor te zorgen dat John beter behandeld zal worden, nu ze weten dat we akkoord gaan met de overhandiging van het losgeld.” Wat hij er echter niet bij vermeldde, was dat hij opdracht zou geven aan iedereen die hierbij betrokken was, om de ogen open te houden zodat de mogelijkheid bestond om de drager van de usb stick te kunnen onderscheppen of te volgen om op die manier de plaats te vinden waar John werd gevangengehouden.

HOOFDSTUK 4

In het gezin van Minako ging het steeds slechter. De eerste dagen na haar terugkeer had ze gealludeerd op seks, in de hoop dat het weer goed zou komen tussen hen. Takumi had hierop gereageerd dat de incisie van zijn sterilisatie nog te pijnlijk was en hij liever nog wat wou wachten. Vermits hij in de week veel verplichtingen had, was er in hun huwelijk een routine geslopen waarbij er op zondagochtend gevreeën werd. Ze had gewacht tot de zondag daarop en kroop dichtbij en streelde hem. Hij reageerde goed en ze ging op haar knieën zitten omdat dit haar geliefkoosde positie was en hij dan met zijn kleine penis haar toch min of meer kon plezieren, waarna ze regelmatig een orgasme fakete waardoor hij snel klaarkwam. Nadien stond hij altijd direct op en dat vond ze niet leuk, want hij had geen aandacht voor zowel het voor-, als het naspel. Terwijl hij dan uitgebreid douchte, had ze de gewoonte aangenomen om zich te verwennen met haar verborgen vibrator. Hij mocht hier niets van weten want hij zou het aanzien alsof hij hierdoor niet voldeed aan zijn echtelijke en mannelijke plichten. Ook deze keer ging hij achterlangs bij haar naar binnen, maar ze merkte dat het anders was dan voorheen. Hij nam haar zitvlak vast en beukte en beukte. Er was totaal geen romantisch gevoel en het was alsof hij het zo kort mogelijk wilde houden. In tegenstelling tot anders wond dit haar nu wel op en ze kwam geweldig klaar. Kort daarop gromde hij, trok zich terug en ejaculeerde over haar zitvlak. Terwijl hij direct uit bed stapte nam ze een Kleenex, veegde zich proper en rolde op haar rug waar ze met gesloten ogen bleef nagenieten. Toch was ze nog niet volledig voldaan en haalde ook nu haar vibrator uit haar nachtkastje. Daar lag ze dan met gespreide benen en in gedachten ging ze terug

in de tijd. Langzaam bouwde zich een volgend orgasme op dat haar zacht kreunend naar de zevende hemel bracht. Doordat de seks zo bevredigend was geweest, verwachtte ze dat hun relatie opnieuw genormaliseerd zou worden, maar het bleek helemaal niet het geval te zijn. Op zondagochtend neukte hij haar wel, maar het leek meer op een afstandelijke vernedering, dan op liefde. Ook zijn gedrag naar Kyotaro was veranderd, niet dat hij het kind niet meer aantrok, maar af en toe merkte ze dat hij heimelijk naar hem zat te kijken. Die voormiddag kreeg ze een telefoontje van de secretaris van Hiro, dat haar aanwezigheid gewenst was omdat de geestelijke toestand van Hiro dermate was achteruitgegaan dat er, volgens zijn ultieme wens, euthanasie zou toegepast worden. Ze belde direct naar Tom en zei hem dat het moment gekomen was en stelde hem voor om samen de plechtigheid bij te wonen. Tom zei dat het hem vreselijk speet maar dat dit niet mogelijk was. Veerle had recent een bloeding gehad waarbij ze vreesden dat ze haar ongebooren kind zou verliezen. Hierdoor zou ze de rest van haar dracht plat moeten doorbrengen. Uiteraard verstond Minako de situatie en drukte hem op het hart dat het geen probleem was, vermits Hiro waarschijnlijk toch niemand meer herkende en dus zijn afwezigheid niet zou opmerken. Ze zou de secretaris en de rest van het personeel op de hoogte brengen van zijn onmogelijke aanwezigheid. Toen Minako het later die dag aan Takumi vertelde, zei hij dat het geen probleem was en hij haar graag zou vergezellen naar Japan. “Wat doen we dan met Kyotaro?” vroeg ze. “Hij kan toch enkele dagen bij zijn nanny blijven” was zijn antwoord. “Ok, ik reserveer onze plaatsen op de eerstvolgende vlucht naar Japan. We kunnen overnachten in mijn huis in Kyoto.” “Terwijl jij dat doet ga ik met mijn secretaris praten om

mijn agenda aan te passen!” Zonder nog iets te zeggen verliet hij de kamer. Minako nam haar laptop en boekte de tickets van zowel de vluchten als van de Shinkansen en stuurde nadien een bericht naar de secretaris van Hiro met de aankomsttijd, zodat hij hen zou kunnen ophalen aan het station. Enkele dagen later namen ze samen afscheid van Kyotaro en het viel haar op hoe lang en innig Takumi afscheid van hem nam. Ze dacht blij bij zichzelf, eindelijk wordt hij weer de liefhebbende vader. In het vliegtuig was hij echter weer stil en afwezig, maar dat deerde haar niet want het was een nachtvlucht en ze had een slaappil ingenomen waardoor ze het grootste deel van de vlucht in de armen van Morpheus had gelegen. Bij aankomst in het station van Kyoto stonden de secretaris en de chauffeur hen al op te wachten. Ze namen de bagage over en plaatsten deze in de limousine die hen naar haar woning bracht. De inwonende dienstmeid had ervoor gezorgd dat de woning zoals steeds perfect in orde was. Het feit dat ze hier nu terug was, op de plaats waar ze zovele jaren had doorgebracht, maakte Minako opnieuw blij. De secretaris zou hen de volgende ochtend ophalen om aanwezig te zijn bij het heengaan van Hiro. Zoals afgesproken kwam de secretaris perfect op tijd om Minako, in mooie donkerblauwe tailleur, en Takumi, in een traditioneel donkergrijs pak, op te halen. In de limousine werd er geen woord gezegd. Bij aankomst in het ziekenhuis werden ze met ontzag ontvangen en naar de kamer van Hiro geleid. De kamer was half verduisterd en Minako ging naar de man, nam zijn hand en kneep er zachtjes in. Deze opende de ogen maar er was geen teken van herkenning. Ze fluisterde hem de groeten van Tom toe en deed enkele stappen naar achter. De arts stapte nu naar voor en legde zacht de hand op de arm van Hiro. Deze keek hem vragend

aan. De arts vroeg zacht: “Ben je er klaar voor?” Langzaam sloot en heropende Hiro de ogen als teken van bevestiging. De dokter nam een van de twee klaarliggende spuitjes, verbond deze met het eerder geplaatste infuus en duwde de plunjer helemaal tot beneden. Hiro sloot de ogen. Hierna werd een tweede spuit verbonden en aan Hiro toegediend. Enkele seconden later stopte zijn hart. Langzaam zocht een traan zijn weg over de wang van Minako. Takumi ging aan het voeteinde staan en maakte een ceremoniële buiging, gevolgd door alle andere aanwezigen. In de wagen vertelde de secretaris dat de begrafenis 2 dagen later gepland was, volgens de wens van Hiro, zodat vrienden en kennissen tijdig konden bericht worden. Vermits er geen naaste familie was, werd Minako aanzien als de persoon die de gebruikelijke Koden in ontvangst zou nemen. Hierna deed ze een videocall met Tom die toevallig naast Veerle zat in haar kamer en vertelde hem hoe het aardse vertrek van Hiro was verlopen. Opnieuw vloeiden er tranen en opnieuw verontschuldigde Veerle en Tom zich voor hun afwezigheid. Minako zei dat Hiro toch niemand meer herkende en geen enkele aanwezige, een opmerking had gegeven op het feit dat Tom er niet was. Hij had op internet gezocht wat de gebruiken waren en wist van de Koden en vroeg haar of zij een Hanawa zou sturen. Toen ze dit bevestigde vroeg hij haar om er voor hem ook een te bestellen. Hun beide Hanawa's zouden dan samen met het lichaam van Hiro gecremeerd worden. Hij beloofde het gewenste bedrag op haar rekening over te schrijven. Zoals voorgeschreven bij Japanse begrafeningen zou hij haar een telegram sturen met zijn appreciatie en respect voor Hiro, zodat ze deze bij de uitvaartdienst kon voorlezen. Ze vertelde dat ze de volgende avond een wake zou houden en de dag nadien de eigenlijke crematie. Als belangrijkste

persoon moest zij traditioneel de oven ontsteken en na de crematie, die ongeveer 1,5 u zou duren, de urne meenemen naar de woning van Hiro, waar deze zou bijgezet worden in een klein monument die Hiro had laten optrekken in zijn tuin. Na nog enkele woorden van steun werd het gesprek beëindigd. Takumi kwam de kamer binnen en vroeg of hij haar wagen kon gebruiken. Hij wou een vriend gaan bezoeken die hij al een hele tijd niet meer had gezien en er de nacht doorbrengen. “Natuurlijk!” had ze geantwoord en hij was de volgende morgen in alle vroegte vertrokken. Zijn aanwezigheid was niet vereist vermits hij geen familie of vriend was en ze hadden afgesproken om de avond na de begrafenis samen ergens te gaan eten. Hij had gezwaaid toen hij met haar Porsche vertrok terwijl zij druk bezig was met de organisatie voor de volgende dag. Takumi had gelogen tegen Minako want hij was helemaal niet van plan geweest de nacht bij zijn vriend door te brengen. In het geheim had hij contact genomen met een luxebordeel om zich daar eens goed te laten verwennen. Toen hij er aankwam bleef hij nog even in de auto en dacht na. Hij voelde zich steeds depressiever, sinds hij wist dat hij onvruchtbaar was en Kyotaro dus onmogelijk zijn zoon kon zijn. Sinds de dag dat hij het te weten was gekomen, had hij geen genot meer gehad in seks met Minako. Nu twijfelde hij eraan of die gezelschapsdame, daar achter die grote deur, hem wel zou plezieren of nog meer met zijn neus op de feiten drukken dat hij een mislukking was. Hij bleef daar een hele poos zitten en toen zijn afspraak even kwam kijken, omdat hij niet binnenkwam, startte hij de wagen en stootte weg. Zijn besluit stond vast. Hij toetste het adres in de gps en vloog over de weg, elke verkeersregel aan zijn laars lappend. Meer dan twee uur later kwam hij aan. Tojinbo lag er prachtig bij en er waren verschillende koppels die de

prachtige hoge klippen kwamen bewonderen en fotograferen. Rustig stak hij de brief samen met de contactsleutels en zijn portefeuille in de grote enveloppe en legde die op het dashboard. Op de buitenkant had hij haar gsm-nummer geschreven, samen met: “Voor Minako, strikt persoonlijk.” Hij stapte uit en wist dat de wagen, alhoewel niet afgesloten, toch binnen enkele ogenblikken automatisch in beveiliging zou gaan. Hij knoopte zorgvuldig zijn jas dicht en trok nog even aan de revers zodat hij, zoals steeds, perfect gekleed was. Langs het pad liep hij naar het hoogste punt en keek over de zee uit. Te laat werd hij opgemerkt door de man die hier al jaren vrijwillig de mensen met zwarte gedachten probeerde over te halen om te blijven leven. Nog voor hij iets kon doen om Takumi te weerhouden, dook deze naar beneden terwijl hij luid “Banzai” schreeuwde. Enkele seconden later zorgden de zwarte rotsen onderaan de klippen ervoor dat Minako en Kyotaro, weduwe en wees werden.

Tijdens de wake had Minako gevoeld dat er een oproep binnenkwam, maar had deze genegeerd om de ceremonie niet ongepast te onderbreken. Toen alle genodigden vertrokken waren nam ze haar telefoon en zocht de gemiste oproep en nam contact. De politieman waarnaar ze doorgeschakeld werd zei op een rustige manier: “Mevrouw, het is mijn droeve plicht u te melden dat uw man, Ambassadeur Takumi, om het leven gekomen is.” Deze woorden sneden haar de adem af en even was het stil. “Heeft hij een ongeval gehad?” “Neen hij is in Tojinbo uit het leven gestapt en heeft een grote enveloppe nagelaten voor u!” Weer was het stil aan de telefoon. De bezorgde politieman vroeg: “Gaat het mevrouw? U zal het lichaam moeten komen identificeren.” “Dat is onmogelijk want morgen moet ik een crematie leiden, ik neem contact op